

sygn. akt II K 163/21

(Pr 1 Ds. (...).2020)

7.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28 września 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym, w składzie:

8.Przewodniczący: sędzia Aneta Talaga

9.Protokolant: Kamila Szydłowska

11.po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lipca i 28 września 2021 roku we W.

12.przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieście ---

13.sprawy karnej z oskarżenia publicznego:

15. S. Ł.

16.syna S. i S. z domu R.

17.urodzonego dnia (...) we W.

18.PESEL (...)

20.oskarżonego o to, że :

21.w dniu 19 lutego 2019 roku we W. w mieszkaniu przy ul. (...) doprowadził w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37152,00 zł w ten sposób, że zawarł umowę pożyczki nr (...) z góry powziętym zamiarem niewywiązania się z przyjętego zobowiązania czym działał na jego szkodę,

22.tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

24.* * *

25.I. uznaje oskarżonego S. Ł. za winnego tego, że w dniu 19 lutego 2019 roku we W. w mieszkaniu przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 16.000,00 zł (...) S.A., poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i realnej możliwości wywiązania się z zobowiązania, z zawartej umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...) poprzez podanie we wniosku o udzielenie pożyczki nieprawdziwych danych co do m. in. celu pożyczki, zdolności płatniczej, w tym zaciągniętych zobowiązań na rzecz innych instytucji finansowych, czym działał na szkodę (...) S.A., tj. popełnienia przestępstwa z art. 286§ 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

26.II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego warunkowo zawiesza na okres 1 (jednego) roku próby,

28.III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby,

29.IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego S. Ł. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę kwoty 16.000 zł (szesnaście tysięcy złotych) na rzecz (...) S.A.,

30.V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 163/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	S. Ł.	w dniu 19 lutego 2019 roku we W. w mieszkaniu przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 16.000,00 zł (...) S.A., poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i realnej możliwości wywiązania się z zobowiązania, z zawartej umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...) poprzez podanie we wniosku o udzielenie pożyczki nieprawdziwych danych co do m. in. celu pożyczki, zdolności płatniczej, w tym zaciągniętych zobowiązań na rzecz innych instytucji finansowych, czym działał na szkodę (...) S.A.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.1 S. Ł. od 20 października 2016 r. otrzymuje świadczenie emerytalne z Zakładu Emerytalno-Rentowego (...), w tym w okresie od 2 listopada 2018 r. do 1 lutego 2019 r. w kwocie 4.048,15 zł miesięcznie. W okresie od 17 grudnia 2018 r. do 16 marca 2019 r. S. Ł. podejmował	wyjaśnienia oskarżonego S. Ł.	109-110	

<p>dodatkowe zatrudnienie w Przedszkolu nr (...) we W. i z tego tytułu osiągał dochód w wysokości około 1410 zł miesięcznie.</p> <p>Rachunek o nr (...) jest prowadzony przez (...) Bank (...) S.A. na rzecz S. Ł.. W okresie m.in. do 16 lutego 2019 r. do 20 lutego 2019 r. (data zaksięgowania środków z tytułu pożyczki zaciągniętej w (...) S.A. w dniu 20 lutego 2019 r.) saldo na w/w rachunku bankowym było ujemne i wynosiło od -55,70 zł do -992,46 zł.</p>			
<p>historia rachunku bankowego S. Ł. za okres od 1 listopada 2018 r. do 1 listopada 2019 r.</p>	<p>118-143</p>		
<p>1.2 W dniu 19 lutego 2019 r. w mieszkaniu przy ul. (...) we W. S. Ł. zawarł z (...) S.A., ul. (...), (...)- (...) B. reprezentowaną przez pełnomocnika A. R. (1) w/w spółki umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...) w kwocie łącznej 16.000 zł na okres 36 miesięcy. Kredytowane koszty pożyczki obejmowały kwotę 16.000 zł. Całkowita kwota do spłaty wynosiła zgodnie z umową 37.153 zł. Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,90% w skali roku. W związku z udzieleniem tej pożyczki</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. Ł.</p>	<p>92, 109-110</p>	

S. Ł. zobowiązany był ponieść następujące koszty: opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 14.171 zł wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy (...) o którym mowa w pkt 15 w wysokości 1.700 zł. W umowie wskazano, że całkowity koszt pożyczki, czyli wszelkie koszty, które S. Ł. jako pożyczkobiorca był zobowiązany ponieść w związku z umową, obliczony zgodnie z (...) wynosił 21.152 zł, rzeczywista roczna stopa oprocentowania, czyli całkowity koszt pożyczki, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty pożyczki w stosunku rocznym (...) wynosiła 90,17%. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę, tj. suma Całkowitego Kosztu P. i Całkowitej Kwoty P. wynosiła 37.152 zł. Spłata pożyczki została rozłożona na 36 rat miesięcznych obejmujących spłatę pożyczki oraz odsetek w wysokości po 1.032 zł każda i w terminach wskazanych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik nr 1 do umowy na rachunek pożyczkodawcy nr (...) prowadzony przez Bank (...) S.A., przy czym pierwsza rata miała być płatna do dnia 1 kwietnia 2019 r., a ostatnia rata

miała być płatna do dnia 1 marca 2022 r. Całkowita kwota pożyczki w wysokości 16.000 zł została tego samego dnia przelana na rachunek bankowy S. Ł. o numerze (...).

Zawierając umowę (...) przedłożył dowód osobisty seria i numer (...), decyzję o rewaloryzacji ZER (...) w W., wydruki z rachunku bankowego, potwierdzające wpływy z tytułu emerytury w kwocie 4.048 zł i wynagrodzenia za pracę w kwocie 1.410,55 zł oraz podpisał własnoręcznie wniosek o pożyczkę z dnia 18 lutego 2019 r. zawierający m.in. oświadczenie co do celu pożyczki, w którym to wskazał, że środki te planuje przeznaczyć na remont. Co do zdolności płatniczej oświadczył, że jego dochód główny wynosi 1410 zł netto, zaś dochód dodatkowy 4048 zł. Suma dochodów netto kształtuje się na poziomie 5.458 zł. Co do zobowiązań w w/w wniosku podał, że suma rat w bankach wynosi 0 zł, natomiast suma rat w (...) wynosi 1848 zł. Co do sumy kwoty wykorzystanych: limitów kart kredytowych, debetów, kredytów odnawialnych na rachunku, chwilówek wskazał 0. Co do innych (ZFŚS, FM idp) suma rat: zakład pracy kwota (miesięcznie) 0. Do w/w wniosku podał także,

że nie posiada zajęć komorniczych. Wskazał także stan cywilny: kawaler oraz liczbę dzieci na utrzymaniu do lat 18 - 0.

S. Ł. do umowy podał adres zamieszkania, adres zameldowania i adres do korespondencji ul. (...), (...)-(...) W. oraz (...).

S. Ł. nie podjął spłaty w/w pożyczki. Nie wywiązał się z obowiązku uregulowania ani jednej raty pożyczki.

Ze względu na brak płatności pracownicy w/w spółki podejmowali próby skontaktowania się ze S. Ł., zarówno w formie telefonicznej, jak i wysyłając jej pisemne wezwania do zapłaty oraz próby spotkania w miejscu zamieszkania. Powyższe nie przyniosło żadnego rezultatu w postaci wpłat z tytułu zaciągniętego w (...) S.A. zobowiązania.

W dniu 14 maja 2019 r. doradca finansowy w/w spółki (...) udał się do miejsca zamieszkania S. Ł.. A. R. (1) po wejściu na klatkę schodową budynku przy ul. (...) przypadkowo spotkał S. Ł.. W toku rozmowy A. R. (1) zapytał S. Ł. o powód braku spłaty rat pożyczki zgodnie z zawartą umową na co ten odpowiedział, że nie będzie płacił żadnych zobowiązań i pożyczkodawca może

skierować sprawę do egzekucji komorniczej. Wszystkie pozostałe próby kontaktu ze S. Ł. zakończyły się niepowodzeniem.			
zeznania świadka A. R. (1)	73, 110		
zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa	1		
dokumentacja z (...) S.A.	2-13, 70-88		
1.3 S. Ł. w 2018 r i 2019 r. miał problemy finansowe. Posiadał zobowiązania zaciągnięte na rzecz różnych instytucji finansowych, w tym dwie pożyczki w (...) S.A. Celem finansowania ich spłaty zaciągał następne zobowiązania, w tym po zaksięgowania na jego koncie przelewu na kwotę 16.000 zł od (...) S.A. w dniu 20 lutego 2019 r. tytułem " (...) wypłata umowy (...) SA UL. (...) 2 (...)" tego samego dnia przelał : - kwotę 5.937 zł tytułem "SPŁATA POŻYCZKI NR (...) SP. Z O.O. UL. (...) (...)", - kwotę 4.440,53 zł tytułem " (...) VIA SMS PL (...) (...)". Tego samego dnia na koncie należącym do S. Ł. zaksięgowano środki z tytułu wypłaty dwóch	wyjaśnienia oskarżonego S. Ł.	109-110	

<p>innych pożyczek, w tym przelew:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na kwotę 5.000 zł od (...) Sp. z o.o. tytułem "WYPŁATA POŻYCZKI NR (...) SPÓŁKA SP. Z O.O. UL. (...) (...)", - na kwotę 4.000 zł od VIA SMS PL (...). z o.o. tytułem " (...) NR (...) VIA SMS PL' (...) VIA SMS PL SPÓŁKA Z OGRANICZONA (...). J. P. II (...) (...)". <p>Dnia 20 lutego 2019 roku z w/w konta opłacano zobowiązania zaciągnięte na rzecz: (...) Sp. z o.o. w kwocie 362 zł, (...) Sp. z o.o. w kwocie 320 zł i (...) Sp. z o.o. na kwotę 5.154,50 zł. Dokonano także przelewu na kwotę 5.693,95 zł za pośrednictwem (...) S.A. tytułem " (...) SPLATA POŻYCZKI (...) [...]".</p>			
<p>historia rachunku bankowego S. Ł. za okres od 1 listopada 2018 r. do 1 listopada 2019 r.</p>	<p>118-143</p>		
<p>1.4 S. Ł. urodził się w dniu (...) we W.. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest monterem urządzeń elektronicznych. Obecnie jest emerytem. Przysługujące mu świadczenie emerytalne wynosi 4359 zł miesięcznie. Dodatkowo na jego utrzymaniu pozostaje konkubina i</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. Ł.</p>	<p>64, 92, 109</p>	

dwoje jej dzieci. Nie posiada majątku. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. S. Ł. nie był uprzednio karany sądownie.			
karta karna	48		
informacja w trybie art 213 § 1 k.p.k.	49, 94		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	S. Ł.	w dniu 19 lutego 2019 roku we W. w mieszkaniu przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 16.000,00 zł (...) S.A., poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i realnej możliwości wywiązania się z zobowiązania, z zawartej umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...) poprzez podanie we wniosku o udzielenie pożyczki nieprawdziwych danych co do m. in. celu pożyczki, zdolności płatniczej, w tym	

		zaciągniętych zobowiązań na rzecz innych instytucji finansowych, czym działał na szkodę (...) S.A.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
S. Ł. miał zamiar i realną możliwość wywiązania się z zobowiązania, z zawartej umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...).	wyjaśnienia oskarżonego S. Ł.	65, 109-110	
2. Ocena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego S. Ł. zeznania świadka A. R. (1) historia rachunku bankowego S. Ł. za okres od 1 listopada 2018 r. do 1 listopada 2019 r. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa dokumentacja z (...) S.A. karta karna informacja w trybie art 213 § 1 k.p.k.	Sprawstwo i wina oskarżonego S. Ł. nie budziły wątpliwości Sądu, z tym że po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na rozprawie Sąd uznał za udowodnione, że oskarżony nie tylko nie miał zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jak zarzucił Prokurator, ale nadto nie miał takiej realnej możliwości i co do obu okoliczności wprowadził w błąd pracownika firmy pożyczkowej (...) S.A. podając we wniosku o udzielenie pożyczki nieprawdziwe dane co do	

m. in. celu pożyczki, zdolności płatniczej, w tym zaciągniętych zobowiązań na rzecz innych instytucji finansowych, co w efekcie spowodowało, że do tej pory nie spłacił pożyczki. Sąd uznał również, że po stronie pokrzywdzonej doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę 16.000 zł, która to stanowi całkowitą kwotę pożyczki wypłaconej oskarżonemu na jego konto, nie zaś na kwotę 37.152 zł będącą kwotą do zapłaty i zawierającą - oprócz kwoty pożyczki - również jej koszty.

Nie budziło najmniejszych wątpliwości Sądu, że oskarżony S. Ł. zawarł z pokrzywdzoną (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej. Nie było to przedmiotem sporu. Wynikało to zarówno z zeznań przedstawiciela firmy pożyczkowej A. R. (1), jak i wyjaśnień oskarżonego S. Ł.. Wynikało to również wprost z dokumentacji z (...) S.A. i zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Na podstawie w/w dowodów Sąd ustalił m.in., że w dniu 19 lutego 2019 r. w mieszkaniu przy ul. (...) we W. S. Ł. zawarł z (...) S.A., ul. (...), (...)- (...) B. reprezentowaną przez pełnomocnika A. R. (1) w/w spółki umowę pożyczki gotówkowej o

numerze (...) w kwocie łącznej 16.000 zł na okres 36 miesięcy. Całkowita kwota do spłaty wynosiła zgodnie z umową 37.153 zł. Oznacza to, że całkowity koszt pożyczki, czyli wszelkie koszty, które S. Ł. był zobowiązany ponieść w związku z umową wynosił 21.152 zł - rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 90,17%. Spłata pożyczki została rozłożona na 36 rat miesięcznych w kwocie po 1.032 zł każda, przy czym pierwsza rata miała być płatna do dnia 1 kwietnia 2019 r., a ostatnia rata miała być płatna do dnia 1 marca 2022 r. Wpłaty miały następować na rachunek pożyczkodawcy nr (...) prowadzony przez Bank (...) S.A. Rata pożyczki była zatem dość duża. Podkreślenia wymaga, że udzielona oskarżonemu pożyczka była oparta na wygórowanych kosztach, które był on zobowiązany ponieść w związku z umową, obejmujących m.in. wysoką prowizję, odsetki umowne na poziomie 9,9% w skali roku, którymi to kosztami został on obciążony niewątpliwie w sposób nadmierny albowiem kształtowały się one na poziomie - jak już wskazano - 21.152 zł.

Zawierając umowę (...) przedłożył dowód osobisty seria i numer (...), decyzję o rewaloryzacji

ZER (...) w W., wydruki z rachunku bankowego, potwierdzające wpływy z tytułu emerytury w kwocie 4.048 zł i wynagrodzenia za pracę w kwocie 1.410,55 zł oraz podpisał własnoręcznie wniosek o pożyczkę z dnia 18 lutego 2019 r. zawierający m.in. oświadczenie co do celu pożyczki, w którym to wskazał, że środki te planuje przeznaczyć na remont. Co do zdolności płatniczej oświadczył, że jego dochód główny wynosi 1410 zł netto, zaś dochód dodatkowy 4048 zł. Suma dochodów netto kształtuje się na poziomie 5.458 zł. Co do zobowiązań w w/w wniosku podał, że suma rat w bankach wynosi 0 zł, natomiast suma rat w (...) wynosi 1848 zł. Co do sumy kwoty wykorzystanych: limitów kart kredytowych, debetów, kredytów odnawialnych na rachunku, chwilówek wskazał o. Co do innych (ZFŚS, FM idp) suma rat: zakład pracy kwota (miesięcznie) o. Do w/w wniosku podał także, że nie posiada zajęć komorniczych. Wskazał także stan cywilny: kawaler oraz liczbę dzieci na utrzymaniu do lat 18 - o. S. Ł. do umowy podał adres zamieszkania, adres zameldowania i adres do korespondencji ul. (...), (...)-(...) W. oraz (...). Zwraca uwagę, że dokumenty przedłożone przez oskarżonego

obrazowały jego przychody, ale już nie obciążenia, w tym zwłaszcza zaległości wobec innych - aniżeli (...) S.A. - podmiotów, a także kosztów utrzymania, jego miesięcznych wydatków (szerzej o tym w dalszej części uzasadnienia).

Sąd ustalił również, w oparciu o w/w dowody, że całkowita kwota pożyczki w wysokości 16.000 zł została tego samego dnia przelana przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy S. Ł. o numerze (...). Potwierdza to również historia rachunku bankowego S. Ł. za okres od 1 listopada 2018 r. do 1 listopada 2019 r.

Również niejako niesporne było pomimo przekazania kwoty pożyczki S. Ł. nie podjął jej spłaty. Nie wywiązał się z obowiązku uregulowania ani jednej raty pożyczki. Także i ta okoliczność wynikała z zeznań przedstawiciela firmy pożyczkowej A. R. (1), jak i wyjaśnień oskarżonego S. Ł. oraz z dokumentacji z (...) S.A. i zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Jak również wynikało, z w/w dowodów ze względu na brak płatności pracownicy w/w spółki podejmowali próby skontaktowania się ze S. Ł., zarówno w

formie telefonicznej, jak i wysyłając jej pisemne wezwania do zapłaty oraz próby spotkania w miejscu zamieszkania. Powyższe nie przyniosło żadnego rezultatu w postaci wpłat z tytułu zaciągniętego w (...) S.A. zobowiązania.

W dniu 14 maja 2019 r. doradca finansowy w/ w spółki (...) udał się do miejsca zamieszkania S. Ł. A. R. (1) po wejściu na klatkę schodową budynku przy ul. (...) przypadkowo spotkał S. Ł.. W toku rozmowy A. R. (1) zapytał S. Ł. o powód braku spłaty rat pożyczki zgodnie z zawartą umową na co ten odpowiedział, że nie będzie płacił żadnych zobowiązań i pożyczkodawca może skierować sprawę do egzekucji komorniczej. Wszystkie pozostałe próby kontaktu ze S. Ł. zakończyły się niepowodzeniem.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było to, czy zawierając opisaną wyżej umowę pożyczki oskarżony S. Ł. miał zamiar dokonania jej spłaty, czy też takiego zamiaru od początku nie miał.

I tak, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. Ł., w których to dowodził, jakoby to nie miał zamiaru oszukać firmy pożyczkowej (...) S.A.,

zaś nie wywiązał się z zawartej z nią umowy na skutek okoliczności od niego niezależnych.

Odmowa wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w powyższym zakresie wynikała z oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Po pierwsze, od zawarcia umowy pożyczki, do czego doszło w dniu 19 lutego 2019 r. do dnia dzisiejszego, a zatem przez ponad 2,5 roku, oskarżony S. Ł. pożyczki nie spłacił, mimo że pierwsza rata miała być płatna do dnia 1 kwietnia 2019 r. Nie uregulował zatem ani jednej raty. Gdyby oskarżony zamierzał wywiązać się z zaciągniętego zobowiązania, to miał na to aż nadto czasu. Wielokrotne próby kontaktu z oskarżonym podejmowane przez pracowników pokrzywdzonej spółki nie przyniosły żadnego rezultatu w postaci wpłat z tytułu zaciągniętego zobowiązania. Co więcej, już w dniu 14 maja 2019 r. w trakcie wizyty doradcy finansowego w/ w spółki (...) w jego miejscu zamieszkania oskarżony poinformował, że tegoż zobowiązania nie spłaci i pożyczkodawca może skierować sprawę do egzekucji komorniczej.

Po wtóre, oskarżony zawarł w/w umowę pomimo faktu, że jej warunki były dla niego w sposób oczywisty niekorzystne, gdyż - jak już wyżej wskazano - rata pożyczki była dość duża. Całkowita kwota do spłaty wynosiła bowiem zgodnie z umową 37.153 zł, przy czym na kwota pożyczki wypłacona mu na konto wynosiła 16.000 zł. Oznacza to, że udzielona pożyczka była oparta na wygórowanych kosztach, które oskarżony był zobowiązany ponieść w związku z umową, obejmujących m.in. wysoką prowizję, odsetki umowne na poziomie 9,9% w skali roku. Kształtowały się one na poziomie 21.152 zł. Kwoty te były wprost wskazane w umowie i oskarżony musiał zdawać sobie sprawę, jakie zobowiązanie zaciąga, w tym jakimi kosztami został obciążony, musiał również zdawać sobie sprawę z tego, że obciążenie to jest nadmierne, ponieważ takie warunki udzielenia pożyczki były dla niego w sposób obiektywny niekorzystne. Bynajmniej to nie przeszkodziło mu w jej zawarciu. Powodem powyższego było, w przekonaniu Sądu to, że oskarżony od początku nie miał zamiaru dokonania spłaty zaciągniętego zobowiązania.

Dodatkowo Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony zawierając umowę pożyczki z 19 lutego 2019 r. z (...) S.A. w rzeczywistości nie miał finansowych możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania.

Z wyjaśnień oskarżonego S. Ł. i historii jego rachunku bankowego za okres od 1 listopada 2018 r. do 1 listopada 2019 r. wynikało, że zawierając tę umowę miał już problemy finansowe. Jak podał, w ów czasie miał zobowiązania na rzecz 3 banków i około 40 parabanków. Stwierdził, że miesięcznie miał do zapłaty około 20.000 zł tytułem rat. Jakkolwiek oskarżony wskazał również, że pod dacie zawarcia w/w umowy, nie zawierał już innych umów pożyczki, wyjaśnienia te pozostają sprzeczne z treścią operacji na prowadzonym dla jego osoby rachunku bankowym, jak wynika z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych. Jest przy tym niezrozumiałe dla Sądu, jak zamierzał spłacić zobowiązanie zaciągnięte na rzecz pokrzywdzonej.

Z analizy jego rachunku wynikało, że w okresie m.in. do 16 lutego 2019 r. do 20 lutego 2019 r. (data zaksięgowania środków z tytułu pożyczki

zaciągniętej w (...) S.A. w dniu 20 lutego 2019 r.) saldo na jego rachunku bankowym było ujemne i wynosiło od -55,70 zł do -992,46 zł. Oskarżony posiadał zobowiązania zaciągnięte na rzecz różnych instytucji finansowych. Przyznał, że z uzyskanych pożyczek spłacał inne zaległości finansowe tj., że popadł w tzw. spiralę zadłużenia. Tak też było w przypadku pożyczki uzyskanej od (...) S.A. Jak wskazuje analiza jego rachunku bankowego, po zaksięgowania na jego koncie przelewu na kwotę 16.000 zł od pokrzywdzonej tytułem tego samego dnia przelano:

- kwotę 5.937 zł tytułem "SPŁATA POŻYCZKI NR (...) SP. Z O.O. UL. (...) (...)",

- kwotę 4.440,53 zł tytułem " (...) VIA SMS (...) (...); (...) (...)".

Ponadto, tego samego dnia na koncie należącym do S. Ł. zaksięgowano środki z tytułu wypłaty dwóch innych pożyczek, w tym przelew:

- na kwotę 5.000 zł od (...) Sp. z o.o. tytułem "WYPŁATA POŻYCZKI NR (...) SPÓŁKA SP. Z O.O. UL.(...)(...), (...) (...)",

- na kwotę 4.000 zł od VIA SMS PL (...). z o.o. tytułem " (...) NR (...) VIA SMS PL' (...) VIA SMS PL SPÓŁKA

Z OGRANICZONA (...). J. P. (...) (...)"

Jednocześnie, jeszcze tego samego dnia z w/w konta opłacano zobowiązania zaciągnięte na rzecz: (...) Sp. z o.o. w kwocie 362 zł, (...) Sp. z o.o. w kwocie 320 zł i (...) Sp. z o.o. na kwotę 5.154,50. Dokonano także przelewu na kwotę 5.693,95 zł za pośrednictwem (...) S.A. tytułem " (...) SPLATA POŻYCZKI (...) [...]".

Tym samym m.in. środki wypłacone przez (...) S.A. zostały niemal natychmiast rozdysponowane na opłacenie innych zobowiązań S. Ł., a nie zaś - jak to podał we wniosku o udzielenie pożyczki - na remont. Jak wynikało z zeznań pracownika pokrzywdzonej spółki (...), oskarżony nie poinformował go, że ta pożyczka jest mu potrzebna na spłatę innych pożyczek. Wskazał również, że w przypadku, gdy klient poda, że bierze pożyczkę na pokrycie zobowiązań to musi przedstawić dokumenty z banku jaką ratę ma i jaka jest całkowita kwota kredytu i jest to wpisywane we wniosku. Z jego zeznań wynikało także, że w takim przypadku tzn. jeśli klient ma określoną kwotę raty to automatycznie zmniejsza to zdolność albo powoduje brak możliwości udzielenia

pożyczki. Jakkolwiek oskarżony S. Ł. przedłożył m.in. wydruki z rachunku bankowego, potwierdzające wpływy z tytułu emerytury w kwocie 4.048 zł i wynagrodzenia za pracę w kwocie 1.410,55 zł, to zwraca uwagę, że dokumenty te - jak już zostało wyżej wskazane - obrazowały jego przychody, ale już nie obciążenia, w tym zwłaszcza zaległości wobec innych - aniżeli (...) S.A. - podmiotów. Prawdą jest również to, że we wniosku o udzielenie pożyczki oskarżony przyznał, że posiada zobowiązania z tytułu pożyczek pobranych w (...) S.A., tym niemniej co do zdolności płatniczej, odnośnie zobowiązań podał jednocześnie, że suma rat w bankach wynosi 0 zł. Wedle zatem jego oświadczenia w w/w wniosku odnotowano, że nie posiada innych zobowiązań, niż pożyczki pobrane od pokrzywdzonej. Jak przy tym wynikało z zeznań A. R. (1), w systemie firmy widać jakie zobowiązania ma klient, ale informacje te dotyczą tylko pożyczek zaciągniętych w (...) S.A. Świadek wskazał, że klient sam podaje jakie ma zobowiązania w innych instytucjach, a jeśli takowych nie podaje to we wniosku wpisuje się 0 zł. Świadek zeznał także, że firma nie ma możliwości sprawdzenia, czy klient posiada inne zobowiązania

i w tym zakresie opiera się na oświadczeniach klientów. Zaprzeczył przy tym, jakoby to oskarżony informował go, że ma zobowiązania w innych bankach. Nie miał wiedzy jakie bazy sprawdza centrala podczas podejmowania decyzji. Ponadto, oskarżony w w/w wniosku nie wskazał także kosztów utrzymania, jego miesięcznych wydatków. We wniosku tym odnotowano bowiem stan cywilny: kawaler oraz liczbę dzieci na utrzymaniu do lat 18 - o. Bynajmniej oskarżony nie podał zatem, że ma na utrzymaniu rodzinę: konkubinę i jej dzieci.

Za przydatne do weryfikacji relacji oskarżonego w zakresie, w jakim to wskazywał, jakoby to nie podawał doradcy finansowemu w/w danych dotyczących m.in. celu pożyczki oraz zdolności płatniczej zawartych w w/w wniosku Sąd również uznał zeznania świadka A. R. (1). Z jego relacji wynikało bowiem, że S. Ł. cyt. "podpisał wniosek, ja wniosek z tymi wszystkimi dokumentami wstawiłem do systemu i centrala zaakceptowała umowę". Świadek zeznał, że wniosek zawsze wypełnia przy kliencie, również klient tenże wniosek podpisuje i go sprawdza. Trudno byłoby przy tym uznać, że doradca

finansowy wypełniając wnioski w obecności oskarżonego - m.in. w zakresie celu pożyczki, zdolności płatniczej – uczynił to sam, nie pytając uprzednio oskarżonego o te kwestie, a następnie jedynie przedstawił mu go do podpisu. Po pierwsze, taka teza prezentowana przez oskarżonego stoi w sprzeczności z zeznaniami w/w świadka A. R. (2). Świadek nie miał przy tym żadnego interesu, aby w ten sposób postąpić, jest osobą obcą dla oskarżonego i - jak wskazał - w przypadku, gdy klient nie zapłaci dwóch pierwszych rat jest mu zabierana prowizja. Po wtóre, podpisy na dokumentach jak na k. 2-10 i 13 zostały nakreślone przez oskarżonego, co sam przyznał.

Sąd wskazuje, że dla ustalenia sprawstwa winy oskarżonego nie ma znaczenia fakt, że jego historia kredytowa w pokrzywdzonej spółce przed podpisaniem umowy z dnia 19 lutego 2019 r. była dobra i terminowo spłacał on wcześniejsze pożyczki ani też na jaki cel były one zaciągane. Bez znaczenia jest również to, z czyjej inicjatywy doszło do zawarcia trzeciej umowy z pokrzywdzoną.

Zeznania świadka A. R.
(1) - doradcy finansowego

	<p>firmy pożyczkowej (...) S.A. na okoliczność zawarcia umowy pożyczki z dnia 19 lutego 2019 r. przez oskarżonego S. Ł., w tym świadomości m.in. co do jego sytuacji majątkowej i rzeczywistego celu pożyczki, a także niewywiązywania się z tejże umowy oraz czynności podejmowanych celem uzyskania jej spłaty były logiczne i spójne. Zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim z treścią zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa i dokumentacją z (...) S.A. Sąd dał im wiarę w całości.</p> <p>Dowody niosobowe: historia rachunku bankowego S. Ł. za okres od 1 listopada 2018 r. do 1 listopada 2019 r., zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, dokumentacja z (...) S.A., karta karna, informacja w trybie art 213 § 1 k.p.k. nie budziły wątpliwości Sądu co do ich treści i wiarygodności.</p>	
<p>2.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego S. Ł.	Ocena wyjaśnień oskarżonego S. Ł. jak w pkt 2.1.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	S. Ł.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa popełnia ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie sprawcy tego przestępstwa polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w jeden ze wskazanych w tym przepisie sposobów, tj. poprzez wprowadzenie			

innej osoby w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Celem działania sprawcy jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej. Korzyścią majątkową, stanowiącą ów cel, jest ogólne polepszenie sytuacji majątkowej sprawy poprzez zwiększenie aktywów jego majątku, zmniejszeniu pasywów lub obu. Jest to przestępstwo powszechne. Przedmiotem ochrony art. 286 § 1 jest mienie, to jest całokształt sytuacji majątkowej obejmującej wszelkie prawa, zarówno rzeczowe, jak i obligacyjne, niekorzystne zaś nim rozporządzenie może nastąpić zarówno przez rzeczywisty uszczerbek, jak i przez utratę należnych korzyści (zob. postanowienie SN z 15 czerwca 2007 r., I KZP 13/07).

W szczególności wprowadzenie w błąd (tzw. oszustwo czynne) oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, np. co do cech sprzedawanego towaru, okoliczności zawieranej transakcji. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 6 listopada

2012 roku, sygn. akt II AKa 280/12 wprowadzenie w błąd jako znamię czynności wykonawczej oszustwa polega na doprowadzeniu do rozbieżności między obiektywną rzeczywistością a wyobrażeniem o niej lub jej odbiorem w świadomości pokrzywdzonego. Chodzi o szeroki zakres zachowań kłamliwych jako źródła wprowadzenia w błąd co do okoliczności istotnych, więc tych, które są przyczyną niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie ma przy tym znaczenia środek użyty do wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd, może to być zarówno słowo, pismo, fałszywe narzędzia. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć tzw. istotnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę decyzji rozporządzenia mieniem.

Wyzyskanie błędu (tzw. oszustwo bierne) polega natomiast na wykorzystaniu przez sprawcę już istniejących, niezgodnych z rzeczywistością opinii lub wyobrażeń osoby pokrzywdzonej, np. zakup reprodukcji jako cennego dzieła sztuki, o czym pokrzywdzony nie wiedział, a sprawca nie wyprowadził go z błędu.

Wskazać trzeba, że przestępstwo stypizowane w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, dla jego bytu niezbędne jest po stronie sprawcy istnienie zamiaru kierunkowego. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak również sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2011 r., III KK 181/10).

Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem materialnym. Jego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Za niekorzystne rozporządzenie mieniem należy uznać każdą czynność o charakterze określonej dyspozycji majątkowej, odnoszącą się do ogółu praw majątkowych, ale także i zobowiązań kształtujących sytuację majątkową, która

skutkuje ogólnym pogorszeniem sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, w tym zmniejszeniem szans na zaspokojenie roszczeń w przyszłości.

Niekorzystne rozporządzenie mieniem może np. polegać na nabyciu rzeczy powyżej jej wartości lub sprzedaży poniżej wartości albo nabyciu rzeczy obciążonej wadami fizycznymi lub prawnymi, nieuzasadnionym zwolnieniu z długu, a także, co istotne w kontekście niniejszej sprawy, nieprawidłowym udzieleniu pożyczki lub kredytu. Przyjęciu, iż rozporządzenie mieniem miało charakter niekorzystny, nie stoi przy tym na przeszkodzie wypełnienie świadczenia wzajemnego przez sprawcę. Dla oceny, czy rozporządzenie mieniem było niekorzystne, istotne jest jedynie to, czy w jego wyniku doszło do ogólnego pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, w tym m.in. do zmniejszenia szans na zaspokojenie jego roszczeń w przyszłości, lub do zwiększenia ryzyka po jego stronie. Ową korzyść bądź niekorzystność rozporządzenia należy oceniać przy tym z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzenia mieniem,

a nie tych, które następują później (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 listopada 2012 roku, sygn. akt II AKa 280/12). Zauważyć trzeba, iż powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00). Przy zawarciu umowy kredytowej niekorzystnym rozporządzeniem mieniem nie musi być rzeczywista strata w sensie materialnym, lecz już sam fakt przyznania kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia, bądź obciążonego większym ryzykiem banku. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lipca 2013 r., sygn, akt II AKa 223/13) Przepis o przestępstwie oszustwa zostaje bowiem popełnione w chwili dokonania niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa oszustwa wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby

pokrzywdzonej. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 maja 2013 r. II AKA 74/13 czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie II AKA 96/13)) Tożsame poglądy, jak w wyżej cytowanym orzecznictwie, przedstawiane są w doktrynie prawa karnego materialnego. Przyjmuje się mianowicie, że niekorzystne rozporządzenie mieniem jako skutek przestępstwa oszustwa może polegać także na takiej zmianie w stanie majątkowym, która nie przejawia się ani w pozbawieniu poszkodowanego przyszłych dochodów, ani w stworzeniu podstaw prawnych do poniesienia w przyszłości określonych wydatków, lecz polega na pogorszeniu sytuacji majątkowej poszkodowanego, na przykład przez przesunięcie terminów spłaty długu, pogorszenie szans właściciela na odzyskanie należności czy niezgodne z umową wpisanie go do hipoteki na gorszym miejscu, wreszcie na niekorzystnym lub niepełnowartościowym zabezpieczeniu spłaty długu (por. D. Pleńska, O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 419; J. Bednarzak, Przestępstwo oszustwa..., s. 81; T. Oczkowski, Oszustwo jako przestępstwo majątkowe i

gospodarcze, s. 66; wyrok SN z dnia 26 lutego 1998 r., IV KKN 351/97, KZS 1999, z. 1, poz. 10).

Z tych powodów Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, że oskarżony S. Ł. dopuścił się tego, że w dniu 19 lutego 2019 roku we W. w mieszkaniu przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 16.000,00 zł (...) S.A., poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i realnej możliwości wywiązania się z zobowiązania, z zawartej umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...) poprzez podanie we wniosku o udzielenie pożyczki nieprawdziwych danych co do m. in. celu pożyczki, zdolności płatniczej, w tym zaciągniętych zobowiązań na rzecz innych instytucji finansowych, czym działał na szkodę (...) S.A., co stanowiło występki z art. 286§ 1 k.k.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego znamię oszustwa stanowiącego skutek przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wypełnione zostaje także i wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do

rozporządzenia mieniem w sposób niekorzystny z punktu widzenia instytucji kredytowej, np. dlatego, że wskutek wprowadzenia w błąd dochodzi do udzielenia kredytu o wyższym stopniu ryzyka niż ten, który istnieje w przekonaniu pokrzywdzonego.

Konieczność windykacji kredytu drogą licytacji jest niewątpliwie wyższym stopniem ryzyka niż spłata kredytu w gotówce (por. wyrok SN z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 367/00 - OSNKW 2000, nr 9-10, poz. 85 oraz uzasadnienie postanowienia SN z dnia 25 lutego 2002 r., I KZP 1/02 - OSNKW, 5-6/02, poz. 35, a także wyrok S.Apel. w Lublinie z 18 czerwca 2002 r., II AKa 343/01, KZS 2004/1/42). To samo dotyczy pożyczek udzielanych przez firmy takie jak (...) S.A.

Podobny podgląd Sąd Najwyższy wyraził na gruncie wyroku z 5 stycznia 2006 r. (III KK 198/05, OSNKW 2006/4/40), wywodząc, że niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przy zawarciu umowy kredytowej nie musi być powstanie rzeczywistej straty w sensie materialnym, lecz np. już sam fakt przyznania takiego kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia, z ryzykiem

utrąty wypłaconych środków i niezyskania odsetek. Sąd Najwyższy zasadnie wywodził, że powstanie szkody w mieniu pokrzywdzonego nie jest nawet warunkiem koniecznym do przyjęcia, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (por. wyrok SN z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000, z. 9-10, poz. 85; postanowienie SN z dnia 27 czerwca 2001 r., V KKN 96/99, LEX nr 51672), a ponadto dla wykładni ustawowego znamienia "niekorzystności" rozporządzenia jako skutku przestępstwa oszustwa istotne znaczenie ma to, że droga "pochodu" przestępstwa oszustwa kończy się z chwilą dokonania przez pokrzywdzonego rozporządzenia takim mieniem i dlatego też korzyść czy też niekorzystność owego rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzania mieniem, a nie tych, które następują później. Podzielając argumentację Sądu Najwyższego stwierdzić należy za uzasadnieniem powołanego orzeczenia, że mogą zdarzyć się tak skrajne sytuacje, że nawet spełnienie w ostatecznym rozrachunku w całości świadczenia wzajemnego nie będzie

oznaczać, że w chwili rozporządzenia mieniem to rozporządzenie nie było "niekorzystne". We wskazanym już wyżej, orzeczeniu Sądu Najwyższego (OSNKW 2000, z. 9-10, poz. 85) wywiedziono m.in., że "niezależnie od tego, że oskarżeni spłacili kredyty (...) w czasie podejmowania kolejnych decyzji o przyznaniu kredytów i podpisywaniu umów z oskarżonymi (rzekomymi nabywcami towarów), bank dokonywał niekorzystnych dla siebie rozporządzeń", bowiem "czynił to na warunkach gorszych do tych, które sam postawił kredytobiorcy".

Jak zauważa wreszcie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 21 kwietnia 2005 r. (II AKa 74/04, Apel.-W-wa 2005/3/11) doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem może być takowym nie tylko dlatego, że sprawca mienia nie zamierza zwrócić, ale także z innych powodów, co do których sprawca wprowadza w błąd, wyzyskuje błąd lub niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Należy w tym miejscu powołać jeszcze uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 19 lipca 2007 r. (V

KK 384/06, LEX nr 299205), a mianowicie, że „sposób działania sprawcy oszustwa względem innej osoby może zatem polegać na: wprowadzeniu jej w błąd poprzez wywołanie u niej wyobrażenia o istniejącej (nie przyszłej) rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia jej sprawca”.

W ocenie Sądu oskarżony S. Ł. nie miał zamiaru wykonania zawartej umowy pożyczki. Od początku z umowy się nie wywiązywał i dotychczas nie dokonał spłaty nawet 1 zł. Zdaniem Sądu zawierając umowę pożyczki dnia 19 lutego 2019 r. oskarżony nie miał także możliwości jej spłaty na zasadach określonych w kontrakcie. Oskarżony podał we wniosku nieprawdziwe dane co do m.in. celu pożyczki wskazując, że środki te planuje przeznaczyć na remont oraz co do zdolności płatniczej podając, że odnośnie zobowiązań, że suma rat w bankach wynosi 0 zł, tj. że nie posiada innych zobowiązań, niż pożyczki pobrane w (...) S.A. Bynajmniej środków wypłaconych przez (...) S.A. oskarżony nie przeznaczył na remont, zaś zostały one niemal natychmiast rozdysponowane na opłacenie jego zobowiązań, co wynika wprost z historii jego

rachunku bankowego za okres od 1 listopada 2018 r. do 1 listopada 2019 r. Oskarżony sam przyznał, że kwotą pożyczki udzielonej przez (...) S.A. spłacał inne zobowiązania, przy czym postępował już wcześniej w ten sam sposób odnośnie finansowania spłaty pożyczek uzyskanych w innych instytucjach finansowych. Oskarżony w w/w wniosku nie wskazał także, że ma na swoim utrzymaniu rodzinę: konkubinę i jej dzieci.

Oskarżony S. Ł. działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, w sposób zawiniony. Doskonale wiedział bowiem, jaka jest jego sytuacja majątkowa. Musiał wiedzieć, jakie z tym wiąże się ryzyko nieświadomego powyższego pożyczkodawcy.

Oskarżony dla własnej korzyści zlekceważył cudze prawa majątkowe i porządek prawny w ogóle. Nie sposób tu mówić o niedbalstwie, czy lekkomyślności. Skoro zanim doszło do zawarcia umowy z pokrzywdzoną, oskarżony S. Ł. już miał poważne trudności w regulowaniu zobowiązań, w tym nie była w stanie spłacać zobowiązań zaciągniętych na rzecz innych instytucji finansowych i w celu ich

zapłaty pozyskiwał dalsze pożyczki.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. Ł.	I	kara 6 miesięcy pozbawienia wolności	<p>Uwzględniono całokształt istotnych okoliczności dotyczących oskarżonej, bacząc by wymierzona kara uznana być mogła za wyważoną, słuszną i odpowiadającą stopniu społecznej szkodliwości, jak również adekwatną do stopnia winy, również spełniającą cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, nadto kierowano się przede wszystkim prymatem wychowawczego oddziaływania kary na sprawców, uwzględniając w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, oczywiście bez pominięcia wskazań płynących z innych, ogólnych dyrektyw, zwłaszcza zaś przestrzegania obowiązku orzekania kary w granicach jej sprawiedliwości.</p> <p>Sąd kierował się, co oczywiste dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. Miał na względzie, że wartość</p>

szkody poniesionej przez pokrzywdzoną nie była mała i nie została dotychczas naprawiona. Sąd zważył również na motywację oskarżonego, który to w łatwy sposób chciał uzyskać środki pieniężne na swoje własne cele, na zaspokojenie swoich własnych potrzeb – spłatę zaciągniętych zobowiązań na rzecz innych instytucji finansowych. Oskarżony działał z chęci zysku. Stopień społecznej szkodliwości tegoż przestępstwa Sąd ocenił zatem jako umiarkowany. W tym zakresie miał na uwadze okoliczności określone treścią przepisu art. 115 § 2 k.k. W szczególności, zachowanie oskarżonego w trakcie ustaleń dotyczących zawarcia umowy pożyczki, z której to nie miał zamiaru i realnej możliwości się wywiązać.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę uwzględnił również okoliczności łagodzące. Miał bowiem na względzie, że oskarżony nie był uprzednio karany sędownie i przypisane mu w niniejszej sprawie przestępstwo było pierwszym, jakie popełnił. Sąd baczyl nadto, że oskarżony w czasie jego dokonania znajdował się w trudnej sytuacji materialnej.

S. Ł.	II	warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary na okres 1 roku próby	<p>Biorąc pod uwagę w szczególności warunki i właściwości osobiste oskarżonego, nie karanego przed popełnieniem mu przestępstwa, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary na okres 1 roku próby. Jest to wystarczające dla osiągnięcia w stosunku do oskarżonego celów kary, stwierdzenia, że pomimo jej niewykonania będzie on przestrzegać porządku prawnego, co pozwoli oskarżonemu na zweryfikowanie swojej postawy i głębszą refleksję na temat popełnionego czynu. Wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem będzie przy tym stanowić motywację dla oskarżonego do wykonania obowiązku naprawienia szkody, gdyż w przypadku uchylania się od niego Sąd będzie miał możliwość zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności. Z tych powodów tego rodzaju kara spełni też funkcje prewencyjne i zobliguje oskarżonego do wykonania tegoż obowiązku. Innymi słowy Sąd uwzględnił to, że najistotniejsze w niniejszej sprawie jest, aby oskarżony zwrócił pokrzywdzonej wypłacone mu środki w kwocie 16.000 zł. Trudno tego</p>
-------	----	---	--

			<p>oczekiwać, gdyby został od razu pozbawiony wolności. Natomiast właśnie – jak już wyżej wskazano – groźba zarządzenia wykonania kary zdaniem Sądu jest w stanie skłonić do wykonania tego obowiązku i będzie stanowił najlepszą gwarancję jego realizacji.</p> <p>Taka kara – w ocenie Sądu – będzie zarówno odpowiadać społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu i jednocześnie spełni swoje zadania prewencyjne oraz w zakresie zasady sprawiedliwej odpłaty.</p>
S. Ł.	III	zobowiązanie do wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby	Nałożony na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. obowiązek wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby ma na celu skłonić oskarżonego do podjęcia aktywności zawodowej.
S. Ł.	IV	obowiązek naprawienia szkody	Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. Ł. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę kwoty 16.000 zł na rzecz (...) S.A. Była to kwota pożyczki wypłacona oskarżonemu.
<p>5. <i>Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA <i>ZAwarte w WYROKU</i></p>			

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOsztu procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd, z uwagi na sytuację materialną oskarżonego S. Ł. oraz konieczność spełnienia przez niego obowiązku naprawienia szkody, zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.		
7. Podpis			